

Sygn. akt I C 2885/17 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 października 2017 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie, Wydział I Cywilny,

w składzie:

Przewodniczący: SSR Piotr Żywicki

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Małgorzata Karwacka

po rozpoznaniu w dniu 12 października 2017r. w Olsztynie,

na rozprawie,

sprawy z powództwa E. M.,

przeciwko A.(...). z siedzibą w O.,

o zapłatę,

I zasądza od pozwanej A.(...). z siedzibą w O. na rzecz powódki E. M. kwotę 199,99 zł (sto dziewięćdziesiąt dziewięć złotych 99/100) z odsetkami ustawowymi od dnia 02.04.2017 roku do dnia zapłaty;

II w pozostałym zakresie oddala powództwo;

III zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 30 zł (trzydzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

/-/ SSR Piotr Żywicki

Sygn. akt I C 2885/17

UZASADNIENIE

Powódka E. M. wniosła o zasądzenie od pozwanego kwoty 200 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 2 kwietnia 2017 r. do dnia zapłaty wraz z kosztami procesu.

W uzasadnieniu wskazała, że 24 lutego 2016 r. kupiła u pozwanego buty sportowe marki N. (...), za które zapłaciła 199,99 zł. Powódka podała, że po roku używania, w obuwiu ujawniły się wady – w lewym bucie pojawiła się wadliwość polegająca na pęknięciu siateczki na zgięciu. Powódka wyjaśniła, że w dniu 02 kwietnia 2017r. złożyła zgłoszenie reklamacyjne nieuwzględnione przez pozwanego. W konsekwencji powódka odstąpiła od umowy składając pozew i zażądała zwrotu ceny zapłaconej za obuwie (k. 2-5).

Pozwany A..pl sp. z o.o. sp. k. z siedzibą w O. wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu podał, że stan faktyczny nie jest przez niego kwestionowany. W jego ocenie przyczyną uszkodzenia obuwia nie była wada materiałowa, ale niewłaściwe użytkowanie. Powołując się na sporządzoną w toku postępowania reklamacyjnego opinię podał, że obuwiu było użytkowane z luźno zasnurowanymi sznurowadłami na stałe, o czym świadczą podkrążki i sznurowadła obu par. Uszkodzenia i przetarcia powódka powinna zgłosić niezwłocznie po zauważeniu pierwszych oznak, a przede wszystkim powinna zaprzestać użytkowania. Powódka nie zaprzestała

użytkowania po pojawieniu się wady, obuwiu uległo zużyciu i nie można go doprowadzić do stanu zgodnego z umową (k.20-22).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka w dniu 24 lutego 2016r. kupiła od pozwanego buty marki N. (...) za cenę 199,99 zł.

(dowód: paragon VAT z 24.02.2015 r. – k – 8)

Po około roku używaniu mąż powódki zauważył na lewym bucie, w miejscu w którym ugina się on pod wpływem chodzenia pęknięcie siateczki będącej częścią wierzchnią warstwą buta. Po dokładnym obejrzeniu buta okazało się, że po drugiej stronie buta znajduje się podobne pęknięcie o długości około 3 cm. Po ujawnieniu wady powódka więcej w nich nie chodziła. Buty były użytkowane przez nią rzadko. Chodziła w nich głównie w terenie miejskim. Buty nie były uszkodzone w żaden mechaniczny sposób. Nie były prane w pralce. Po zauważeniu wady buty nie były więcej noszone przez powódkę.

(dowód: oględziny obuwia k . 44; zeznania świadka W. M. k. 45; przesłuchanie powódki k. 45-46)

Kilka dni po ujawnieniu wady powódka zgłosiła u pozwanego reklamację domagając się początkowo wymiany towaru lub zwrotu gotówki a następnie naprawy towaru. Pozwany nie uznał reklamacji.

(dowód: zgłoszenie reklamacyjne z 02.04.2017 r. k 7, k. 8; przesłuchanie powódki E. M. k – 45-46)

Sąd zważył co następuje:

W świetle poczynionych w sprawie ustaleń roszczenie powódki zasługiwało na uwzględnienie w przeważającej części.

Dokonując takiego rozstrzygnięcia Sąd oparł się na dokumentach przedłożonych przez strony, których prawdziwości nie kwestionowano, dokonanych oględzinach, a także na zeznaniach strony powodowej i przesłuchanego w sprawie świadka, Sąd uznał je w całości jako logiczne, spójne i wiarygodne.

Sąd oddalił wniosek dowodowy strony pozwanej o przesłuchanie świadka D. T.. Okoliczność na jaką świadek miałby być słuchany (k. 21) była w części zastrzeżona dla biegłego (teza: przyczyny zużycia obuwia) a w części dowód ten był nieprzydatny z uwagi na fakt, że świadek nie był obecny podczas używania obuwia przez powódkę (teza: niewłaściwe użytkowanie obuwia przez powódkę).

Z uwagi na treść art. 231 kpc oraz art. i 217 §3 kpc oddalić należało także wniosek dowodowy powódki o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego rzeczoznawcy obuwia.

W świetle art. 556 kc w zw. z art. 556¹ §1 pkt 1 kc sprzedawca jest odpowiedzialny względem kupującego, jeżeli rzecz sprzedana ma m.in. wadę fizyczną, która polega m.in. na braku właściwości, które rzecz tego rodzaju powinna mieć ze względu na cel w umowie oznaczony albo wynikający z okoliczności lub przeznaczenia. Przy czym sprzedawca jest odpowiedzialny z tytułu rękojmi za wady fizyczne, które istniały w chwili przejścia niebezpieczeństwa na kupującego lub wynikły z przyczyny tkwiącej w rzeczy sprzedanej w tej samej chwili (art. 559 kc).

Zgodnie z treścią przepisu art. 556 §2 k.c. a contrario ciężar udowodnienia faktu, że wada lub jej przyczyna istniała w chwili przejścia niebezpieczeństwa na kupującego spoczywał na powódce. Powódka okoliczność tę skutecznie wykazała. Z zeznań tak świadka jak i powódki wynika, że wada w obuwiu powstała w trakcie prawidłowego jego używania. Sama zaś wada ujawniła się w ciągu 14 miesięcy od daty zakupu obuwia. W konsekwencji nie budzi wątpliwości fakt, że obuwiu nie miało właściwości, które powinno mieć z uwagi na cel w umowie oznaczony. Czymś zupełnie oczywistym jest bowiem fakt, że zakupione buty przy prawidłowym ich używaniu winny pełnić swoją rolę przez dłużej niż jeden czy dwa sezony zwłaszcza, że nie były one używane często. Podkreślenia wymaga, że obuwiu

to było typu sportowego a więc mogło być użytkowane w sposób bardziej intensywny i powinno być wykonane ze szczególną dbałością o jego trwałość.

Pozwany nie uwzględnił zgłaszanego w postępowaniu reklamacyjnym żądania powódki o naprawę obuwia lub wymianę na nowe. Powódka składając pozew w niniejszej sprawie z żądaniem zasądzenia od pozwanego kwoty jaką uiściła za zakup butów złożyła jednocześnie dorozumiane oświadczenie o odstąpieniu od umowy do czego była uprawniona zgodnie z treścią art. 560 §1 i 2 kc.

W konsekwencji na podstawie ww. przepisów oraz art. 494 §1 kc należało zasądzić od pozwanej na rzecz powódki kwotę 199,99 zł stanowiącą równowartość kwoty uiszczonej za zakup obuwia. O odsetkach orzeczono po myśli art. 481 § 1 i 2 k.c. i art. 455 kc. Ponieważ powódka już w zgłoszeniu reklamacyjnym z dnia 02.04.2017r. domagała się m.in. zwrotu gotówki (por. k. 7) odsetki należało zasądzić zgodnie z zadaniem od tej daty (pkt I wyroku).

W pozostałym zakresie (tj. co do kwoty 0,01 zł) powództwo podlegało oddaleniu jako niezasadne (pkt II wyroku).

O kosztach procesu orzeczono na podstawie przepisu art. 100 zd. 2 k.p.c. zasadzając te koszty od pozwanego. Na koszty procesu składała się jedynie opłata od pozwu w kwocie 30,00 zł.

/-/ SSR Piotr Żywicki